

ски църквици ^е тръвожно пронизват въздуха. Дъждът все още вали като из ведро. Потоци от хора, с изумени и изплашени лица, запълват, наводняват, заприщват тесните търновски улички.

Радул отчаяно хлопа на портата на челника Матя ^е.

— Събирайте хората си и тичайте към Царевец! Един отряд от вас да отиде да види нави ли се тайния вход при водоемната! Ако успеете да заемете крепостта от там, спуснете решетките на всички порти! Хайде, по-скоро!

След това бяга по богомилската махала. Дига всички на крак, съобщава за измяната, подбужда към бунт и отново тича към Боярския рът. Там хората му го чакат нетърпеливо. В него има само една мисъл. Да дигне моста преди там да са нахлули всички ^ББорилеви хора... Той се спуска с хората си нагоре по ръта. След тях в мрака се изрязва дълга огнена бразда. Конници с пламтящи борни тичат подире им. Радул спира коня си, сбръца го и се спуска към тях.

— От кои сте? — реве той веред грохота на бурята.

— Стрелците на Матя! — отвърщат много гласове.

Радул извиква от радост. Отново догонва людете си.

— Дерзайте, момчета! Наши хора са! Бог ни помага...

Но мостът на крепостната стена е ^{всички} дигнат. От кулите ги посрещат дъжд от стрели. С отчаяна смелост хората на Радул и Матя обграждат всички странични кули и нападат портите с копия и секири. Цяла нощ се води неравна борба. Входът при водоемната се пази от две дружини ^{Борилеви} ~~стрелци~~ ^{мисл}. Към разсъзване вече всички търновци са грабнали оръжие и помагат на нападателите. Но крепостта е ^и непрестъпна. Ще може да се предаде само с глад.

Всички се решени търпеливо да чакат.

Дъждът е престанал. Някаква мъглива мрачна зора леко разпръсва сивата си светлина. Радул ^и събира хората си и отново изкачва